

Sygn. akt III UK 348/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania L. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o rentę rodzinną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża ubezpieczonej kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację L. M. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 11 kwietnia 2017 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w J. z dnia 11 stycznia 2017 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do renty rodzinnej z ubezpieczenia wypadkowego po zmarłym w dniu 25 lutego 2011 r. mężu M. M. . Sąd Apelacyjny za Sądem pierwszej instancji stwierdził niewypełnienie warunków określonych w art. 17 ust. 7 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1376 ze zm.) w związku z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) przy bezspornym ustaleniu, że ubezpieczona ukończyła 50 lat w dniu 2 marca 2016 r., nie jest niezdolna do pracy i nie wychowywała osób wymienionych w ust. 1 pkt 2 tego przepisu.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 17 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, art. 70 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – przez błędną wykładnię, że nieznaczne przekroczenie terminu 5 lat, o którym mowa w tym przepisie, uprawnia Zakład Ubezpieczeń Społecznych do odmowy przyznania świadczenia, „podczas gdy uprawnia co najwyżej do obniżenia świadczenia”, oraz art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie, mimo nadużycia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych uprawnienia do odmowy przyznania świadczeń, ubezpieczona żądała uchylecia zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania w innym składzie, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołała się na przyczynę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułowała jako pytanie, „czy nieznaczne przekroczenie terminu 5 lat, o którym mowa w art. 70 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uprawnia Zakład Ubezpieczeń Społecznych do odmowy przyznania świadczenia”. Stwierdziła, że terminy z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych nie mogą być traktowane bezwzględnie, gdyż prawo ubezpieczeń społecznych jest szczególną gałęzią prawa, która dotyczy świadczeń otrzymywanych przez obywateli od państwa, zatem restrykcyjne podejście do obowiązujących w prawie ubezpieczeń społecznych terminów byłoby krzywdzące dla obywateli. O tym, że nieznaczne przekroczenie terminu z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych nie powinno pozbawiać strony przysługujących jej uprawnień ma – w jej ocenie – świadczyć art. 477⁹ § 3 k.p.c. pozwalający sądowi na nieodrzućenie spóźnionego odwołania, jeżeli przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiot przedstawionego zagadnienia prawnego nie uzasadnia potrzeby ściślejszej wykładni przepisu wskazanego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skoro jego argumentacja – utożsamiana z zarzutami ujętymi w podstawach skargi kasacyjnej – nie przedstawia konfliktu stanowisk co do rozumienia przepisów zastosowanych w sprawie. Co więcej, nie zawarto w nim krytyki wykładni prawa przyjętej przez Sąd drugiej instancji, lecz przedstawiono tylko niepoddający się kontroli kasacyjnej brak aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń i zastosowania norm ściśle obowiązujących w konkretnym stanie faktycznym (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 102 k.p.c.